

## HỒI THỨ MƯỜI BỐN

### Ân Tình Nữ Nhi Khó Đền Đáp

### Xuất Hiện Thêm Lời Bất Khả Lộ

# H

a ha... Ha ha...

Đó là tràng cười tuy cũng mơ hồ vọng đến từ xa nhưng bất luận ai thoát nghe ắt hẳn đều đoán biết chủ nhân của loạt cười quyết chẳng phải nhân vật tầm thường. Và gã cũng vậy. Thế nên gã biến sắc, liếc nhìn quanh và thoát mừng, vội chuyển thân qua góc tả của căn phòng, chộp vào một đốc kiếm vừa tình cờ phát hiện. Nhưng vừa cầm kiếm lên, gã lại thất vọng và đành vất trở lại. Vì thanh kiếm dường như còn mỗi phần đốc là nguyên vẹn, kỳ dư phần thân đã bị cong queo, tự xoắn vặn theo đủ mọi hướng bất kỳ, như được ai đó cố tình trui qua lửa và tự làm hồng thanh kiếm, cho biến dạng theo mọi ý thích tùy hứng. Và sau tiếng chép miệng, tự nhận ra đây là thanh kiếm của chính gã, một nạn nhân nữa đã cùng gã trải qua trận hỏa tai kinh khủng, gã bằng mình lao ra ngoài.

Nơi gã đang lưu ngụ chỉ là một tiểu trang viện, thế nên địa hình không quá rộng, giúp gã chỉ cần nhìn thoáng qua là nhận định được ngay đâu là địa điểm vẫn tiếp tục đưa đến những loạt huyền não mỗi lúc một tỏ ra khẩn trương và nghiêm trọng hơn.

Gã chuyển phương hướng, bằng mình về phía hậu của tiểu trang viện, vội vã dẫn qua luôn một khu vườn trúc, kỳ thực vì quá rộng nên có gọi là rừng trúc cũng không có gì là quá đáng. Và ở đây, khu rừng trúc như đang bị phong ba bão táp bất chợt ập đến. Từng hàng trúc bị phá hủy, giập gãy, ngã gục và tan tác về mọi hướng. Còn nguyên nhân ư?

Gã nhìn thoáng qua và nhanh chóng lượng định được tình thế. Cửu Chỉ Lão Tà và ba nhân vật cao thủ nữa đang hợp lực động thủ, tấn công một mình Tư Mã Thuyền, giai nhân từng tận tâm chăm sóc và chữa trị cho gã. Cửu Chỉ Lão Tà đang hồi đắc ý:

- Bốn bang không bạc đãi người, trái lại còn kể người như hàng khách khanh với danh xưng tôn kính, luôn gọi người là nhị tiểu thư. Cớ sao người trở mặt, liên

tiếp phá hỏng nhiều mưu đồ đại sự của bốn bang? Đừng ngỡ hôm nay có cả Hải Anh Tiên Tử sư phụ người ở đây là người lại có cơ may tẩu thoát. Không dễ thế đâu. Ha... Ha...

Nhưng Tư Mã Thuyên vẫn không nao núng cho dù lâm thế trận bị vây công:

- Bốn tiểu thư không muốn phí lời. Nếu đủ bản lĩnh thì cứ thực hiện theo ý lão. Bằng không thì mau rút về, chớ quấy rầy mãi bốn tiểu thư. Tiếp chiêu!

“Ào...”

“Vù...”

Ngược lại với Tư Mã Thuyên, phụ nhân sư phụ nàng chỉ phải đối phó với mỗi một nhân vật. Và đây là nhân vật thật sự đáng ngại, không chỉ do nhân dạng toàn thân được che kín bằng nhiều lượt vải toàn đen mà còn là vì bản lĩnh thượng thừa kỳ bí, chỉ mãi cười và tịnh không phát thoại dù chỉ là nửa lời.

Nhân vật bí ẩn đang vũ lộng quật vào phụ nhân một kinh uy mãnh:

- Ha... Ha...

“Ào...”

Phụ nhân chỉ biết bối rối đối phó:

- Có được thân thủ này, sao các hạ không xuất lộ chân diện, cũng chẳng màng xưng tính danh? Hãy cho biết bốn Tiên Tử Hải Anh này có oan cừ gì đặc tội thế nào với các hạ? Ối...

“Ầm!!”

Hải Anh Tiên Tử bị chấn dội. Đã thế nhân vật bí ẩn cứ mãi cười và vẫn bằng băng lao áp đến:

- Ha... Ha...

Đây là lúc gã đã có quyết định.

Gã bật nhanh người đến, dốc toàn lực đỡ thẳng vào chưởng kinh của nhân vật bí ẩn.

“Ầm!! Ầm!!”

Gã bị chấn dội:

- Hự!

Dù vậy, nhân vật bí ẩn kia cũng bị bức thoái tương tự, gã lập tức hét gọi phụ nhân:

- Xin hãy mau giúp lệnh đồ! Mọi việc ở đây cứ phó giao cho tại hạ. Nhanh.

Nhân vật bí ẩn vừa lúc này lại vô đến:

- Hừ!!

Và một đạo uy kinh hung hãn đã được nhân vật bí ẩn vô cuộn đến.

“Ào...”

Gã nhanh chóng đảo người, vừa thoát qua một bên vừa tìm cách tiếp cận nhân vật bí hiểm từ phía tả diện:

- Diện mạo của các hạ ắt cũng khó coi, chẳng khác nào tại hạ, đúng chẳng? Vậy thì kể như đồng chung cảnh ngộ, sao không giám xuất lộ chân diện như tại hạ? Xem nào!

“Vù...”

Nhân vật bí ẩn quay nhanh lại, cuồng nộ lao thẳng vào gã:

- Hừ...

“Ào... ào...”

Gã bật cười:

- Tốt lắm. Sẽ chỉ có hai ta giao đấu với nhau thôi. Xin Tiên Tử cứ yên tâm phó giao cho tại hạ. Hãy lo hiệp lực với lệnh đồ thì hơn.Đỡ! Ha... ha...

“Ào...”

Nhờ gã đã thật sự giữ chân nhân vật bí ẩn, tuy khó biết rõ sẽ chi trì được bao lâu nhưng dù sao cũng là cơ hội tốt để Hải Anh Tiên Tử tạm chuyển qua ứng viện kịp lúc cho Tư Mã Thuyên.

Nhân vật bí ẩn mắt lộ hung quang qua khe hở từ túi trùm đầu càng thêm cuồng nộ lao vào gã:

- Hừ...

“Ào...”

“Ầm!!! Ầm!!!”

Gã cười lạnh, vụt di hình hoán vị, dịch chuyển loanh quanh thân nhân vật bí ẩn:

- Hãy lo giữ lấy túi vải trùm đầu. Vì tại hạ đã quyết vạch rõ chân tướng các hạ. Đỡ!

“Ào...”

Nhân vật bí ẩn thế là chấp nhận xoay chuyển theo gã. Và bằng bản lãnh thượng thừa thần bí, nhân vật bí ẩn đã càng lúc càng bức dồn gã phải vừa xoay chuyển vừa lùi dần.

“Ào...”

“Ầm!! Ầm!!”

Được một lúc khá lâu, gã đột ngột thay đổi đấu pháp, không lùi nữa, trái lại bắt đầu dồn dập tấn chiêu, liên tiếp cùng nhân vật bí ẩn chiêu chạm chiêu gây thành hàng loạt những tiếng chấn nổ lay chuyển càn khôn.

“Bùng!! Bùng!! Bùng...”

Mắt gã cũng bắt đầu phát lộ hung quang:

- Quả nhiên là bản lãnh thượng thừa. Nhưng tại hạ cũng chẳng kém, đúng không? Hãy lo tự vệ. Vì lúc này cục diện đã được bỏ xa, sẽ chẳng ai đến tiếp ứng cho các hạ đâu. Đỡ chiêu!

“Ào...”

Nhân vật bí ẩn vội nhìn quanh. Và lúc này mới rõ đã bị gã liên tiếp giả vờ chịu bức lùi nên quả thật đang cách khá xa khu rừng trúc.

Nhưng không một chút nao núng, nhân vật bí ẩn lại bật cười vang:

- Ha...ha...

Và cứ tiếp tục cùng gã chưởng chạm chưởng liên hoàn.

“Ào...”

“Bùng! Bùng! Bùng!...”

Chợt một lần nữa gã di hình hoán vị nhưng dịch chuyển thật nhanh quanh thân nhân vật bí ẩn:

- Thử đỡ xem lần này tại hạ có đắc thủ chăng? Đỡ! Đỡ! Đỡ!

“Vù...” “Ầm!!”

“Ào...” “Ầm!!”

Và vì cùng xoay chuyển thật nhanh theo gã, bóng nhân ảnh của cả hai mỗi lúc một mờ nhạt dần, chỉ còn là một cuộn xoáy hỗn loạn của các bóng mờ quện xoắn vào nhau, phát ra chuỗi tiếng chạm kinh thiên động địa.

“Bùng!! Bùng!! Bùng!!”

Được một lúc, thân hình của cả hai vụt tách khai, kéo theo hai tiếng kêu có vẻ cũng đau đớn như nhau:

- Hự!!

- Hự!!

Song phương nhờ đó lại có cơ hội đối diện nhau.

Tuy nhiên, đang phải nhìn là thế, gã chợt xoay người bỏ chạy.

“Vút!”

Nhân vật bí ẩn lập tức bật tiếng hừ lạt và đuổi bám theo ngay.

“Vút!”

Chạy được nửa dặm, gã đột nhiên tung cất người lên cao và nhân đó hoành thân uốn người, lao ngược vào nhân vật bí ẩn vẫn theo đà chạy ập đến.

- Đỡ!

“Ào...”

Nhân vật bí ẩn hừ lạnh và cuồng nộ hất mạnh hữu kinh.

“Bung!!”

Gã lại biến mất, tiếp đó là hóa thành bóng nhân ảnh xoắn quanh nhân vật bí ẩn:

- Hầy đỡ!!

“Vù...”

Nhân vật bí ẩn cũng xoắn theo, tiếp tục cùng gã tái diễn cảnh giao phong bất phân thắng bại.

“Bung!! Bung!! Bung!!...”

Và một lần nữa, cả hai vùn tách khai sau nhiều loạt chạm chiêu kỹ thực chưa thể phân định hơn kém.

“Vút! Vút!”

Nhưng lần này trên tay gã là một túi lụa. Và khi nhìn lại thì gã thấy nhân vật bí ẩn đã kịp lấy hai tay bưng kín mặt. Dù thế gã vẫn lạnh lùng buông từng tiếng:

- Ra thế?! Chính là lão!!

Nhân vật bí ẩn thoáng chấn động và thật bất ngờ chột tung người lao bỏ đi.

“Vút!”

Gã vội lao theo, túi lụa trên tay thì vất mạnh về phía sau:

- Chạy đi đâu?!

“Vút!”

Vừa lúc đó Tư Mã Thuyên cũng đang hốt hải từ phía xa chạy đến.

Nhưng quá muộn, nàng chỉ còn nhìn thấy hai bóng người rượt đuổi nhau chạy xa dần. Vương lại mặt đất còn là một túi lụa kỳ thực chẳng nói lên điều gì hoặc cho nàng chút manh mối nào để mong rõ thực hư.

Hải Anh Tiên Tử cũng chạy đến:

- Gã đâu?

Tư Mã Thuyên nhìn xa xăm:

- Gã đã phát hiện ra lai lịch của đối phương, hiện hãy còn đuổi theo, chưa biết có quay lại không?

Hải Anh Tiên Tử thở dài:

- Gã phải quay lại, sư phụ quả quyết như thế. Còn bây giờ, việc của chúng ta cũng đang vội không kém. Hãy đến núi Tung Sơn ngay. Đi nào, Thuyên nhi.

Tư Mã Thuyên tỏ ra rất miễn cưỡng khi bắt buộc bản thân phải quay lại hiện trạng ngay trước mắt. Và nàng cũng thở dài:

- Phải chăng sư phụ ý muốn nói gã không thể đi đâu được với nhân dạng như thế? Vạn nhất cũng vì lẽ đó, gã sẽ không quay lại nữa thì sao?

Hải Anh Tiên Tử thoáng giật mình:

- Thuyên nhi ngại rằng gã sẽ vĩnh viễn mai danh ẩn tích? Không đâu. Lai lịch gã quá bí ẩn, kể cả công phu bản lãnh cũng thế. Dù rằng trong thời gian ngắn xuất đầu lộ diện, gã không thật ý nhằm vào bất kỳ ai nhất định, cũng không lộ rõ dụng ý như thế nào, nhưng cách gã tạo danh và không hề nao núng với bất luận nhân vật cao thủ nào lại nói lên dụng tâm của gã không thể tầm thường. Tóm lại,



theo ý sư phụ, trừ phi gã gặp chuyện chẳng đáng dừng, bằng không thì gã thế nào cũng tái xuất, cũng quay lại với chúng ta.

Tư Mã Thuyên cười gượng:

- Sư phụ không an ủi đồ nhi đấy chứ. Nhưng dù sao đồ nhi vẫn mong sư phụ đoán đúng. Vì bất chấp mọi nỗ lực của đồ nhi suốt thời gian qua, dụng ý chỉ là giúp gia phụ minh oan, xem ra vẫn không có kết quả nếu không muốn nói là chỉ dẫm chân một chỗ. Đã vậy, từ đồ nhi, Hải Lưu Bang còn am hiểu khá nhiều thuật dụng độc. Điều này e lại tiếp tục gây những hậu quả không hay cho gia phụ.

Hải Anh Tiên Tử chép miệng:

- Thế mới bảo chúng ra nên mau chóng đến Tung Sơn bái phỏng phương trưởng phái Thiếu Lâm ngay, càng nhanh càng tốt. Đi nào, Thuyên nhi.

Chợt,

- Muộn rồi. Ha... Ha...

Nhìn Cửu Chỉ Lão Tà đột ngột xuất hiện, Tư Mã Thuyên biến hẳn sắc mặt:

- Lão có thể tự giải độc? Phải chăng Hải Lưu Bang vừa cung thỉnh thêm một độc môn cao thủ nào nữa ngoài bốn tiểu thư?

Và từ phương hướng khác chợt đột ngột xuất hiện thêm ba nhân vật nữa, kỳ thực chính là các nhân vật khi nãy đã cùng Cửu Chỉ Lão Tà gây ra cảnh tàn phá kinh hoàng cho khu rừng trúc. Một trong ba nhân vật cười đắc ý:

- Độc môn cao thủ vang danh khắp võ lâm đâu còn ai khác ngoài Quỷ Y Tiên Sinh lệnh tôn, chủ nhân Tư Mã gia. Thế nên bốn bang dù rất muốn vẫn chưa thể toại nguyện, đành tạm hài lòng với những gì đã được Tư Mã tiểu thư hạ cố chỉ giáo và truyền thụ cho. Nhưng hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, Tư Mã tiểu thư tuy không thật sự tận tâm nhưng thiếu bang chủ của bốn bang lại chẳng đành lòng để tiểu thư thất vọng. Vì thế, ha... ha..., xin Tư Mã tiểu thư chớ kinh ngạc, trái lại hãy mừng cho bốn bang cuối cùng rồi cũng tìm được cho tiểu thư một nhân vật kỳ phùng địch thủ về thuật dụng độc.

Tư Mã Thuyên lại biến sắc phen nữa:

- Thiếu bang chủ?! Một gã từ thuở mới sinh cho đến tận lúc này nếu không nhờ phục dược quanh năm thì sinh mạng từ lâu ắt đã hư hỏng? Bốn tiểu thư không tin một kẻ như thế lại đủ bản lãnh lĩnh hội và còn nghĩ được cách tự hóa giải một trong số ít độc chất còn lại bốn tiểu thư chưa hề truyền thụ chỉ điểm.

Cửu Chỉ Lão Tà từ từ tiến lại gần, giống như ba nhân vật kia cũng đang hành động tương tự, cố tình hình thành thế vây hãm, không cho Hải Anh Tiên Tử và Tư Mã Thuyền còn đường vượt thoát. Lão cười cười:

- Dị kỳ tạt ắt dị kỳ tài. Thiếu bang chủ bốn bang chính là nhờ gần đây được cao nhân thu nhận, thế nên bao nhiêu tinh anh dồn tụ nay có cơ hội phát tiết. Tư Mã Thuyền người có lẽ nên nghỉ lại, đồng thời cũng khuyên hộ lệnh sư, hãy cùng nhau giúp bốn bang hoàn thành đại nghiệp, thay vì tự chuốc họa sau bao điều đã gây ra cho bốn bang.

Hải Anh Tiên Tử bật quát:

- Chớ nhảm nhí. Ta đường đường là một trong Võ lâm Tam Anh, bao uy danh đạt được đã quá thỏa nguyện, quyết không mong gì nữa để cùng ai đó hoàn thành đại nghiệp. Nghĩ tình Hải Lưu Bang suốt thời gian qua khai sáng cho đến nay vẫn chưa có hành vi gì tác tệ, cho dù thuộc hạ dưới trướng cũng có không ít kẻ từng khoát ác danh như lão, thế nên ta đã thôi không cần thiết nữa việc sai phái tệ đồ Tư Mã Thuyền tiềm nhập quý bang. Hãy chuyển đạt những lời này của ta về cho quý bang chủ và đừng có gây khó khăn nữa cho sư đồ ta như mười mấy ngày vừa qua. Nếu không, đừng trách ta liệt quý bang vào hàng tà môn ma giáo, qua thái độ lão đang cùng đồng bọn toan hành động.

Cửu Chỉ Lão Tà lại bật cười:

- Chỉ dựa vào bản lãnh kể như đã quá thời của một Tiên Tử Hải Anh ư? Ha...Ha..., có câu này do một tiểu tử nông cuồng gần đây không chỉ nói bằng lời mà còn thể hiện qua hành động, rằng đời người như một cuộc tranh đua được diễn khai quyết liệt trong một dòng nước ngược. Hễ không tiến tức là tự thoái. Và Cửu Chỉ Lão Tà ta bản lãnh đâu thể cứ còn mãi như xưa. Tương tự, bang Hải Lưu cũng đã qua rồi thời gian ẩn nhẫn, vì lo ngại đủ điều nên không giám bộc lộ hùng tâm. Một lần nữa, nếu Hải Anh Tiên Tử thuận thì trước nhất sinh mạng vẫn còn, sau nữa là ngày vinh quang, khi đại nghiệp thành tựu, bốn bang quyết chẳng quên đại công. Nhược bằng bất thuận, Tiên Tử liệu đoán xem, hậu quả sẽ thế nào? Ha...Ha...

Tư Mã Thuyền chợt dịch lùi sát vào sư phụ:

- Không ngờ đồ nhi đã gây hệ lụy cho sư phụ. Xin đừng nghi ngờ lời lão. Đồ nhi sẽ theo cách cũ. Hy vọng lần này chúng ta lại thoát.



Nhưng Hải Anh Tiên Tử chợt rút từ trong người ra một vật tương tự kiếm nhưng rất mềm, cứ cong oằn xuống, và lại có tua tua gai nhọn nhỏ xuôi dọc theo thân kiếm:

- Vì không nghĩ sẽ gặp thái độ này của chúng nên lúc vừa rồi sư phụ nhẫn nhịn, phó mặc cho Thuyền nhi dụng độc tháo vây, hoàn toàn không đúng ý sư phụ. Nhưng lần này thì khác, ta sẽ cho chúng biết Tam Anh võ lâm, nhất là bốn Tiên Tử đây, có thật là thời đã qua chăng. Nào, hãy cho chúng biết bản lãnh thật của Thuyền nhi là thế nào.

Cửu Chỉ Lão Tà vừa bật găm, vừa ra thủ hiệu cho đồng bọn:

- Đừng để cho mục có cơ hội dùng Hải Táng Long Nhũ Kiếm. Mau cho mục nếm mùi lợi hại. Đánh!

Và trong khi ba nhân vật nọ cùng lao vào Hải Anh Tiên Tử thì một mình Cửu Chỉ Lão Tà đột ngột xô vào Tư Mã Thuyền:

- Nghịch ngã giả vong, tiểu liễu đầu hãy đỡ!

“Ào...”

Tư Mã Thuyền đã thay đổi thái độ, chợt cười ngạo nghễ, đồng thời cũng tự lấy ra một thanh kiếm tương tự kiếm của Hải Anh Tiên Tử:

- Lão cũng am hiểu rõ oai lực của Hải Táng Long Nhũ Kiếm ư? Vậy lão nói gì đây khi bốn tiểu thư cũng được sở truyền từ sư phụ, vẫn có một vật lão úy kỵ? Đỡ! Ha...Ha...

“Viu...”

Cửu Chỉ Lão Tà đang xông đến vội tạt người qua một bên. Và khi kéo tạt hữu thủ về phía Tư Mã Thuyền, thì thần kỳ làm sao trên tay lão cũng bất chợt xuất hiện một thanh kiếm. Thế nên, kiếm của song phương ngay tức khắc chạm nhau.

“Choang choanh...”

“Coong...”

Cùng với tiếng ngân vang kéo dài là một tia hỏa quang bật thoát ra khi hai kiếm nảy lửa chạm nhau. Và đấy là lúc Tư Mã Thuyền bật kêu kinh hãi:

- Lão cũng thuận dụng kiếm, còn là bảo kiếm nữa?

Cửu Chỉ Lão Tà cười độc ác khi loang kiếm chủ động lao vào Tư Mã Thuyền:

- Chẳng phải ta đã bảo Cửu Chỉ Lão Tà lúc này đã khác xưa? Hãy mau nghĩ lại khi còn cơ hội. Đừng để sinh mạng rồi cũng ngắn dần như thanh kiếm trên tay người. Đỡ! Ha...Ha...

“Vù...”

Từ bên cạnh vụt có tiếng Hải Anh Tiên Tử hô hoán, đề tỉnh Tư Mã Thuyên:

- Đừng vì thấy đối phương đột ngột có bảo kiếm Tử Dương mà để mất nhuệ khí. Trái lại hãy nhận định rõ đối phương vận dụng kiếm pháp gì. Vì thanh danh nhờ kiếm, khắp võ lâm hiện nay chưa quá mười người. Đừng để rối loạn. Ồi..., lũ ác ma bọn người lại dám dụng độc ư? Muốn chết!?

Thanh kiếm Hải Táng Long Nhũ của Tư Mã Thuyên lúc này quả thật đã bị bảo kiếm của Cửu Chỉ Lão Tà vì sắc bén hơn nên tiện mất một đoạn ở phần mũi. Tuy vậy, để đối phó với chiêu kiếm tấn công đang do Cửu Chỉ Lão Tà cuộn ập đến, Tư Mã Thuyên vẫn không ngại ngần xuất lực giao chiêu. Đã thế, nàng chợt tỏ ra rất khẩn trương:

- Sư phụ chớ quên phục sẵn giải dược, phần lão tà, thật không ngờ lão vẫn che giấu bản lãnh thật bấy lâu nay. Xem kiếm pháp của bốn tiểu thư.

"Ào..."

“Choang choanh... coong!!”

Nàng tái mặt tự lùi thoái, lo lắng khi thanh kiếm Hải Táng Long Nhũ trên tay lại vừa bị tiện mất thêm một đoạn ngắn nữa.

Cửu Chỉ Lão Tà bật cười, tay vung vẩy bảo kiếm Tử Dương và từ từ tiến lại gần hơn:

- Đừng miễn cưỡng nữa, vô ích thôi, một khi ta đã có báu kiếm, thừa đủ để làm cho kiếm pháp thành danh của Hải Anh sư phụ người trở nên vô hiệu, chẳng có phương thế nào phát huy lợi hại. Một lần nữa ta cho người cơ hội nghĩ lại. Nhân đó hãy nói xem gã quỷ diện lúc này là ai? Và vì sao gã có đủ bản lãnh một mình đối phó nổi Mông Diện Khách cao nhân đã thu nhận thiếu bang chủ làm đệ tử?

Tư Mã Thuyên vì lo sợ bảo kiếm Tử Dương nên chẳng thể chẳng bước lùi theo từng bước tiến đầy uy hiếp của Cửu Chỉ Lão Tà. Và đột nhiên nàng buột miệng cười khẩy:

- Lão bảo nhân vật lúc này chính là cao nhân đã giúp gã thiếu bang chủ bệnh hoạn trở nên kẻ hữu dụng? Hóa ra lão vẫn thế, vẫn cứ theo thời gian được tăng dần những nhân vật có bối phận cao hơn? Cho dù lão cứ mãi là tổng hộ

pháp thì mỗi lần bang Hải Lưu cung thỉnh một cao nhân là lão cam chịu mất thêm dần quyền lực. Lão cam phận như thế thật sao? Hay tự thâm tâm lão vì vẫn ngấm ngầm bất phục nên trước sau gì cũng có ngày bộc lộ mưu đồ bất chính? Và vì thế lão đang thật sự cần có Tư Mã Thuyền này, một người hiểu quá rõ lão? Đúng chẳng?

Cửu Chỉ Lão Tà tái mặt, chột bặt nhanh bảo kiếm, cuồng nộ lao vào Tư Mã Thuyền:

- Người thật nhảm nhí. Đã thế ta đành hóa kiếp cho người. Đỡ!

"Ào..."

Tư Mã Thuyền vụt hất tả thủ:

- Chớ cuồng vọng. Xem đây!

Từ tả thủ nàng liền cuộn ra một màn vân vụ mờ ảo, ngăn chặn ngay giữa nàng và chiêu kiếm lăng lệ của Cửu Chỉ Lão Tà.

Nhưng trước mắt nàng, giữa màn vân vụ mờ ảo, Cửu Chỉ Lão Tà vùng cười ngặt:

- Đã bảo thuật dụng độc của người hiện đang có đối thủ kỳ phùng, há lẽ người vẫn chưa tin? Đây sẽ là điều sẽ khiến người nạp mạng. Ha...Ha...

Kiểm chiêu của Cửu Chỉ Lão Tà vì thế vẫn ung dung ập đến, xuyên qua và phá tan màn vân vụ mờ ảo chính là phương thế thi độc của nàng.

"Ào... ào..."

Nàng thất sắc, vội ném bữa thanh kiếm Hải Táng Long Nhũ vào màn kiếm quang, đồng thời hồi hải nhảy lùi lại thật xa.

"Vù..."

"Choang choanh!! Coong!!"

Và nàng được tận mắt mục kích bảo kiếm Tử Dương của Cửu Chỉ Lão Tà hủy hoại hoàn toàn thanh kiếm Hải Táng Long Nhũ của nàng. Tiếp đó, Cửu Chỉ Lão Tà lại loang kiếm, hùng hổ bật lao thẳng vào nàng:

- Hãy nạp mạng! Ha...Ha...

"Ào..."

Chột từ chỗ nào đó phía sau nàng và cao cao vượt khỏi đầu nàng bỗng khe khẽ vang lên một tiếng kêu kinh hoàng:

- Ôi... đừng đánh nữa. Chư vị làm tiểu sinh sợ, kiếm của tiểu sinh đã rơi xuống kia kìa... ôi, xin dừng tay, chờ tiểu sinh nhặt lại đã...

Tư Mã Thuyền lùi nhanh hơn, thế là tiếp cận một cội cây mà trên tàng cao chính là chỗ xuất phát tiếng kêu kinh hoàng nàng vừa nghe.

Và như người sắp chết đuối vớ được phao, nằm chổng chơ dưới cội cây và ngay cạnh chân nàng quả nhiên là một thanh kiếm vẫn còn nguyên trong vỏ. Nàng giẫm chân lên thân kiếm, hất mạnh một lượt, cả kiếm lẫn vỏ lập tức bật lên đến tận tay nàng. Và ngay lập tức nàng hươ bừa, đỡ mạnh vào chiêu kiếm của Cửu Chỉ Lão Tà, một hành vi vì quá vội nên đến việc rút kiếm ra khỏi vỏ nàng cũng quên, không thực hiện.

“Choang choanh...”

“Rào...rào...”

Toàn thân kiếm trên tay nàng vụt bắn tung tóe nhiều mảnh vụn, một trạng thái chỉ có mỗi một lời giải thích đó là vì bạn bị chạm vào bảo kiếm Tử Dương nên thanh kiếm nàng vừa nhặt kể như cũng bị hủy hoại. Tiếng kêu kinh hoàng một lần nữa lại được xuất phát từ hàng cây, quả thật ngay trên đầu nàng:

- Ôi... xin đừng làm hỏng kiếm của tiểu sinh như lớp vỏ bên ngoài vừa bị phá hủy. Nàng nhìn vào tay nàng. Thanh kiếm vẫn còn và sự thật chỉ có lớp vỏ bao bên ngoài là bị hủy hoại. Đây là lúc Cửu Chỉ Lão Tà chợt khựng lại, xạ mục quang nhìn thẳng lên tàng cây:

- Tiểu tử nào dám to gan, dám ẩn ở đây hí lộng Cửu Chỉ Lão Tà ta? Mau xuống.

Tư Mã Thuyền chợt nhoẻn cười, bất thành linh động thân lao cả người lẫn kiếm vào Lão Tà Cửu Chỉ:

- Bất luận thiếu hiệp là ai, hãy cho bốn tiểu thư tạm mượn bảo kiếm. Lão Tà đừng mong sẽ còn thị vào bảo kiếm hơn được ta. Đỡ!

Và nàng phát kiếm, khiến cho kiếm quang bật lóe lên thành một mống bạc chói ngời.

“Ào...”

Cửu Chỉ Lão Tà bất chợt nhảy lùi, miệng kêu hoảng:

- Ngân Giao Kiếm?! Tiểu quỷ người là ai?

“Vút!”

Từ tàng cây vút buông xuống một trang thiếu gia anh tuấn, vai khoác tay nải, y phục thì toàn trắng, khiến cách hiện thân cứ như cây ngọc trước gió (ngọc thụ lâm phong). Vị thiếu gia bạch y cười lạt:

- Tôn giá vừa gọi ai là tiểu quỷ? Hãy cẩn thận ngôn từ nếu chưa muốn mất mạng. Hoặc giả sử lập lại một lần nữa lời sỉ nhục thóa mạ như vừa rồi. Liệu xem bốn thiếu gia có phải cũng có lời bất khả ngộ hay không.

Cửu Chỉ Lão Tà chấn động, càng chú mục nhìn kỹ vị thiếu gia bạch y:

- Là người đấy ư, Nhu Kiếm Công Tử?!

Tư Mã Thuyên cũng ngỡ ngàng thu kiếm ngoảnh mặt nhìn Bạch Y thiếu gia:

- Các hạ là... là...

Bạch Y thiếu gia mỉm cười, xòe một tay về phía Tư Mã Thuyên:

- Tại hạ chỉ là Ngân Giao Công Tử, quyết không phải Công Tử Nhu Kiếm, nếu đó là điều Tư Mã Thuyên tiểu thư đang nghĩ. Xin cho nhận lại kiếm. Và đồng thời, sao tiểu thư không lo giúp cho lệnh sư và phó giao việc ở đây cho tại hạ?

Nàng thoáng thở dài, thất vọng, và ném kiếm trở lại lập tức:

- Đa tạ vì đã cho mượn kiếm. Nhưng nào dám gây phiền hà thêm cho... công tử.

Ngân Giao Công Tử quả quyết lắc đầu:

- Xin đừng nghĩ như vậy. Trái lại, chính đối phương đã gọi đích danh tại hạ, huống hồ còn dám buông lời sỉ nhục. Tại hạ tuy then chưa thể bằng Nhu Kiếm Công Tử nhưng sĩ khí sát bất khả nhục, và phần nào nữa tại hạ cũng muốn lời của mình cũng là bất khả ngộ như công tử Nhu Kiếm. Thế nên, xin Tư Mã tiểu thư thành toàn cho.

Nàng chưa biết nói gì thì Ngân Giao Công Tử chợt máng tay nải lên kiếm, sau đó vác cả hai lên vai, ung dung tiến lại gần Cửu Chỉ Lão Tà:

- Thiết nghĩ tôn giá hãy còn cơ hội, là hãy rút lại lời nói vừa thốt. Nhược bằng bất thuận, xin hãy mau tự bảo vệ sinh mạng. Vì tại hạ một khi đã nói quyết không thể sai lời.

Cửu Chỉ Lão Tà hãy còn hoang mang:

- Người không là Nhu Kiếm Công Tử thật chứ?

Ngân Giao Công Tử bật cười:



- Tại hạ có thể hiểu đây là tôn giá chỉ thật sự khiếp oai Nhu Kiếm Công Tử? Vậy thì sau hôm nay, Ha... Ha... , ắt cũng có thái độ tương tự mỗi khi nghe đến danh công tử Ngân Giao, chính là tại hạ Đoàn Bá Nhiên. Ha...Ha...

Cửu Chỉ Lão Tà chấn động:

- Đoàn Bá Nhiên?! Chưởng môn Côn Luân phái cũng ở họ Đoàn, phải chăng đây là phụ thân ngươi?

Ngân Giao Công Tử Đoàn Bá Nhiên vụt cười lạnh:

- Gia thúc chưởng môn từng có một bào huynh chỉ vì đại họa Hỏa Thần Giáo nên chịu nhục, đành tự hủy hoại cả hai tay để tạ tội với võ lâm, ngay trước linh vị tổ sư khai sáng. Ấy chính là gia phụ Đoàn Bá Tông.

Cửu Chỉ Lão Tà bật cười:

- Là thế, Ha... Ha..., hóa ra chỉ là thế. Vậy thì liệu ngươi có thể làm được gì, hoặc giả chỉ tiếp tục chuốc nhục, cho dù ta không can dự gì đến Hỏa Thần Giáo? Ha... Ha...

Ngân Giao Công Tử Đoàn Bá Nhiên lập tức lạnh giọng, bảo Cửu Chỉ Lão Tà:

- Ý của tôn giá là quá rõ? Tốt! Hãy mong động thủ. Vì đã có nguyên cớ chính đáng cho tại hạ ra tay. Nào!

Tư Mã Thuyền đang từ từ tách khai cục diện và bắt đầu chuyển qua chú tâm, lo lắng cho sư phụ Hải Anh Tiên Tử đang đối phó với ba địch nhân thì thoảng vẫn dụng độc. Phát hiện Tư Mã Thuyền đang dần có cơ hội ứng giúp Tiên Tử Hải Anh, Cửu Chỉ Lão Tà vì nôn nóng nên bật kiếm lao nhanh vào Đoàn Bá Nhiên Ngân Giao Công Tử:

- Tự ngươi muốn chết! Đỡ!

"Ào..."

Ngân Giao Công Tử Đoàn Bá Nhiên cũng lập tức hất nhẹ kiếm Ngân Giao, vừa làm chao tay nải mang trên kiếm rơi choàng lên vai một cách êm thấm, vừa xuất phát thật nhanh một chiêu kiếm lăng lệ và đầy uy lực:

- Vị tất đúng như tôn giá bảo, nếu chẳng muốn nói sẽ là điều ngược lại. Tiếp kiếm!

"Vù... vù..."

Ở trận chiến phía bên kia, do có thêm sự xuất hiện của Tư Mã Thuyên, thế nên phe đối phương ba người kể như chẳng còn cơ hội thi độc. Trái lại, họ thật sự khốn đốn vì bản lĩnh thân thủ cao minh của hai sư đồ Hải Anh Tiên Tử.

Chính lúc này, từ một tàng cây khác, cao hơn và xa hơn so với tàng cây vừa có Đoàn Bá Nhiên Ngân Giao Công Tử xuất đầu lộ diện, chợt từ từ để lộ ra một hình hài diện mạo toàn sọc bông. Hình hài này sau khi tự nhếch môi, nở thành nụ cười gượng, thì chợt như mũi trường tiễn được bật từ dây cung, vụt xé gió lao thoát đi thật nhanh và chẳng lo bị bất kỳ ai đương diện phát hiện đây chính là gã Nhu Kiếm Công Tử.

- o O o -